

Agatha Mystery

Primera edició: setembre del 2013

Títol original italià: *Indagine a Granada*

Textos: Sir Steve Stevenson

Editing: Mario Pasqualotto

Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez Vaqué

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Projecte editorial d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l., via Leopardi, 8 - 20123
Milà, Itàlia

© 2012 Istituto Geografico De Agostini, S.p.S., Novara, per l'edició italiana

© 2013 Laia Font i Mateu, per la traducció

© 2013 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Drets internacionals © Atlantyc S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantyc.it, www.atlantyc.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Polig. Ind. Can Salvatella.

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-17.771-2013

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4558-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

INVESTIGACIÓ A GRANADA

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

laGalera50

DOTZENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià insuportable amb l'olfacte d'un gos coniller.

Uncle Manuel

El doble en versió adulta d'en Larry. És un ballarí de flamenc excel·lent.

DESTINACIÓ: GRANADA – ESPANYA

OBJECTIU

Volar a Granada per vigilar la rosa del sultà, una flor molt rara exposada als jardins de l'Alhambra.

Era 21 de març: el primer dia de primavera. Aquella tarda, a Londres, el cel era net, d'un blau resplendent. Durant el matí, els núvols s'havien escampat: el sol de la tarda brillava al costat de la silueta del Big Ben. Els seus rajos càlids s'allargaven sobre les teulades de l'abadia de Westminster i arribaven al bosc d'antenes que hi havia dalt de tot del Baker Palace, un modern gratacel de la City.

A l'altra banda del vidre opac de l'àtic de l'edifici, hi havia un pis semblant al cau d'un espia per on acabés de passar un tornado. El terra era ple de cables elèctrics, caixes obertes d'aparells electrònics d'última generació i piles de caps de

menjar xinès, buides i llardoses. Sobre la taula, a més de revistes i còmics, hi havia set pantalles enceses.

En cada vídeo hi havia una pel·lícula. Totes diferents. I totes amb el volum abaixat. Els personatges movien els llavis sense emetre cap so.

En Larry Mistery, de catorze anys, l'únic inquilí de l'àtic, seia davant dels ordinadors i anava mirant totes les pantalles fet un sac de nervis.

De tant en tant, remugava alguna cosa i prenia notes. La seva mirada es va entretenir en una pel·lícula antiga en blanc i negre dels anys cinquanta.

—He menjat... un elefant... verd — va mussitar, mirant fixament els personatges muts.

En Larry era prim com un fideu i tenia els cabells negres i esbullats. Aquell dia feia unes ulleres més profundes que de costum: no havia aclucat l'ull en tota la nit. Normalment, el noi, un noctàmbul incurable, anava a dormir molt tard navegant per internet. Aquella vegada, però, s'havia quedat despert fins a trenc d'alba per un motiu força més urgent que els seus vídeos musicals o les crítiques sobre l'ultimíssim model de telèfon mòbil. Havia de resoldre un problema.

Gratant-se el cap, va passar els ulls vermells a un altre vídeo. Una actriu rossa movia els llavis.

Ell va entretancar els ulls i va repetir lentament:

—Pollets... molts... comandaments... Ah, que difícil que és.

Aleshores, va alçar la vista al sostre i va deixar anar un profund gemec.

—Coi d'examen —es va dir—. No l'aprovaré mai de la vida!

Oficialment, el noi estudiava per treure's un diploma de màrqueting. Entre els membres de la seva nombrosa i estrambòtica família (entre els quals també hi havia la seva genial cosineta Agatha), ben pocs sabien la veritat: en Larry anava a la famosa Eye International, una escola per a detectius.

Aquella tarda l'esperava un examen força difícil. Per això havia passat la nit en blanc: després d'haver estat una setmana desafiant gent de la seva edat d'arreu del món en un torneig de videojocs *on-line*, havia decidit aprofitar les últimes hores que quedaven per fer una repassada desesperada.

Just en aquell moment, els ulls del noi es van posar sobre el rellotge de paret.

Marcava les dues del migdia.

—No m'ho puc creure! —va cridar, aixecant-se de cop. Va picar contra la taula amb un genoll: un

munt de CD apilats amb poc equilibri van caure per terra—. M’ha passat el matí volant! —va exclamar—. Ja és oficial: no tinc cap esperança... Estic perdut!

Al cap de menys d’una hora, en Larry s’enfrontaria per videoconferència a una prova de lectura de llavis: una tècnica que, segons la seva professora, tot detectiu digne de dir-se’n havia de dominar a la perfecció.

El noi havia passat moltes hores entrenant-se: havia mirat prop de vint pel·lícules sense so i havia anat provant d’endevinar què deien els actors, observant només els moviments dels llavis. Malauradament, però, fins aleshores no havia aconseguit entendre ni una sola frase.

Els apunts eren un poti-poti de paraules sense sentit, i segur que durant l’examen no ho faria millor. No hi havia dubte que trauria un altre insuficient. Si no era que...

—És clar! —va exclamar, fent petar els dits—.

Necessito una excusa per no fer la prova! És l'única possibilitat que em queda. Diré que estic malalt! Moribund! La grip... No, encara millor: una pulmonia de nassos! Ostres, on he ficat la bossa del gel?

—Per què necessita una bossa de gel, agent LM14?

La veu venia d'un dels ordinadors. En Larry va tenir una esgarripança i es va girar lentament.

A la pantalla havia aparegut el rostre de la KB32, la professora de l'assignatura de Lectura de llavis. Com la gran majoria dels altres professors, la dona feia les classes i examinava els alumnes només per videoconferència.

—B-bon dia —va dir en Larry amb un fil de veu.

—He vist que ja estava connectat, agent, o sigui que he pensat de trucar-li ara. Ja ha dinat? Ha descansat prou? Podem començar?

—Doncs, la veritat, la prova havia de començar d'aquí a una hora... —va balbucejar ell, mirant de fer temps.

La dona va alçar una cella.

—D'aquí a una hora o ara, què hi fa? —va contestar, seca—. O haig de deduir que és un d'aquells estudiants dropos que primer perden el temps amb bestieses... i després necessiten fins a l'últim minut disponible per repassar?

—N-no, és clar que no —va quequejar en Larry, intentant fer un somriure innocent.

—Molt bé. Doncs comencem.

El noi es va asseure davant de la pantalla amb un sospir.

La KB32 va desactivar l'àudio del seu ordina-

dor. En Larry sabia com anava aquella prova perquè era la tercera vegada que mirava de passar-la sense èxit. La seva professora pronunciaria deu frases de dificultat creixent. Ell les havia d'interpretar mirant només el moviment dels seus llavis.

Es va concentrar en la boca de la dona. I va intentar repetir el seu missatge.

—Ha dit... Mm, «aigua a la infermera»?

En el rostre de la KB32 s'hi va dibuixar una expressió de decepció.

—He dit: «ajuda, estic presonera». Ai, ai, que comencem malament, agent LM14. Un punt de penalització. Preparat per a la frase següent?

No, en Larry no ho estava gens, de preparat. Ni per a la següent ni per a cap altra.

L'hi hauria volgut dir a la professora, apagar l'ordinador i anar-se'n a dormir. Però, per no empitjorar les coses, va decidir que aguantaria fins al final. Ara ja només un miracle el podia salvar.

Mentre la KB32 tornava a boquejar com un

peix en un aquari, a l'àtic va ressonar un refilet molt fort. El noi es va sobresaltar: el so venia de l'EyeNet, el preuat artefacte supertecnològic que rebien tots els agents de l'Eye International. I només podia significar una cosa...

A la pantalla, s'hi va obrir una altra finestra i va aparèixer el rostre bigotut de l'UM60, el professor de Pràctiques d'investigació.

—Em sap greu interrompre-la, KB32 —va dir, adreçant-se a la professora—. Em temo que haurà d'ajornar l'examen uns quants dies. L'LM14 ha estat escollit per a una nova missió.

«Una nova missió»... En Larry no es podia creure el que sentia.

Normalment, aquelles paraules tenien el poder de fer-li venir un pànic total.

Aquesta vegada, però, van sonar com música celestial.

El noi va llançar una ullada esperançada a la seva professora.

—D'acord —va concedir ella amb cara d'em-pipada—. Prova cancel·lada, agent. En parlarem quan torni... Però no anul·laré el punt de penalització, no se'n descuidi.

—El que és just és just —va admetre ell amb un somriure tranquil.

El rostre de la dona va desaparèixer de la pantalla.

—La sortida és demà al matí —va dir l'UM60—. I no infravalori aquesta missió. Podria semblar senzilla, aparentment... Però un bon agent no abaixa mai la guàrdia: no ho oblidí.

L'UM60 va tancar la comunicació. A la pantalla tornava a passar la pel·lícula en blanc i negre. En Larry va córrer a buscar l'EyeNet, que vés a saber com havia acabat enmig d'una pila de llaunes de coca-cola buides.

Va obrir el missatge que acabava de rebre i va llegir les primeres ratlles.

COMENÇA LA INVESTIGACIÓ

INVESTIGACIÓ A GRANADA, ESPANYA.

OBJECTIU: VIGILAR UN EXEMPLAR DE ROSA ÍNDICA.

DETALLS A L'ADJUNT.

El noi va mirar per les finestres del Baker Palace i va somriure.